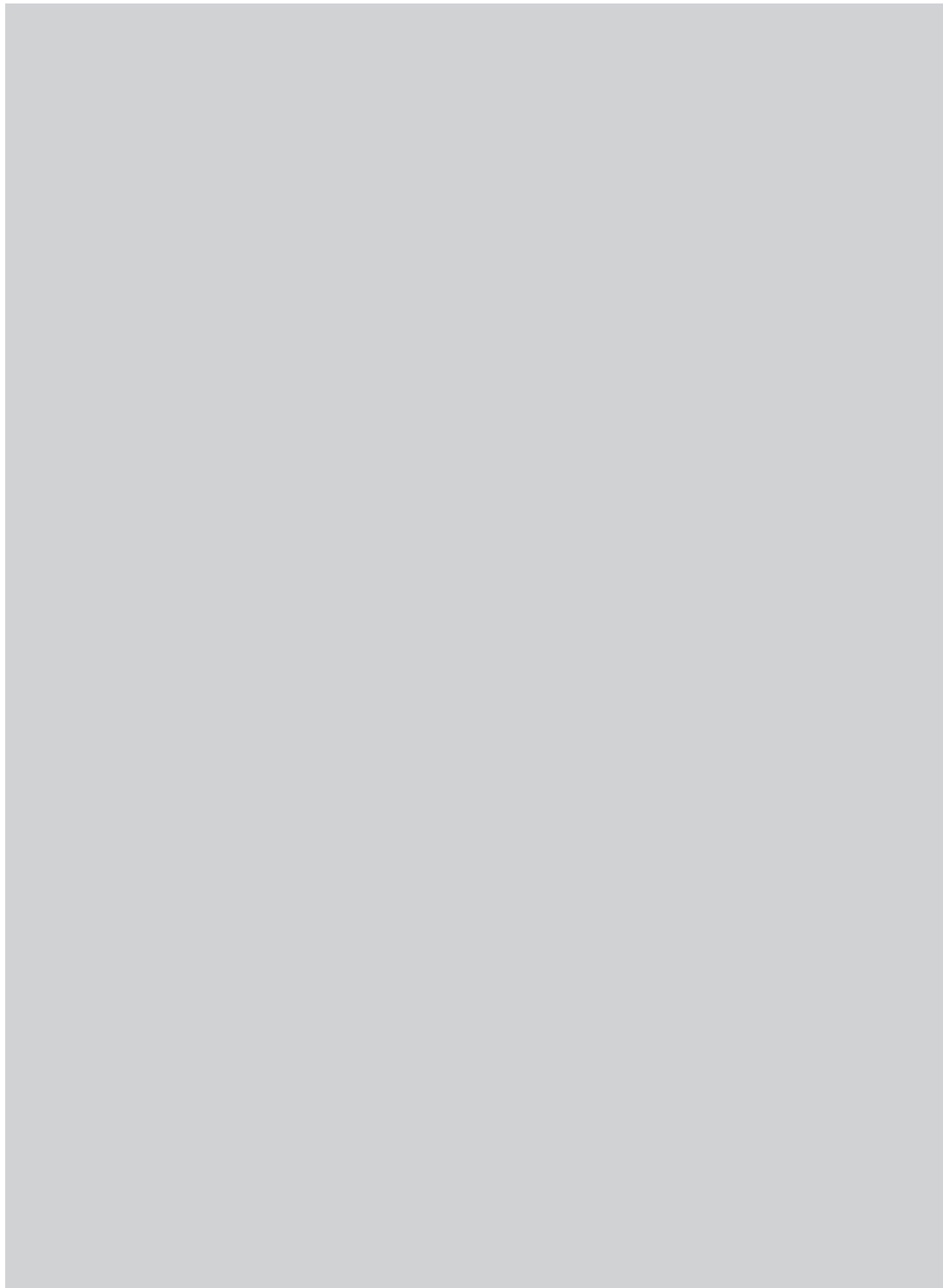

PINOCCHIO SEIKLUSED

CARLO COLLODI

PINOCCHIO SEIKLUSED

Itaalia keelest tõlkinud
TIINA RANDVIIR

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
Carlo Collodi
„Le avventure di Pinocchio“
Giornale per bambini, 1883

Ülevaadatud ja parandatud väljaanne
Käesoleva tõlke esmatrükk eesti keeles:
Varrak, 2006

Raamatu originaalillustratsioonid
Enrico Mazzanti

Korrektuuri luges Ele Jaagusoo
Kujundanud Julius Sommer

Tõlge eesti keelde © Tiina Randviir, 2018

ISBN 978-9949-85-327-4

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

PEATÜKK I

*Saame teada, kuidas tislernermeister Kirss leidis puuhalu,
mis nuttis ja naeris nagu laps*

Elas kord ...

„Kuningas!“ hüüavad kohe minu väikesed lugejad.

Ei, lapsed, eksite. Elas kord üks puuhalg.

See ei olnud mingi peen puu, vaid päris tavaline halg, niisugune, mida talvel ahjudesse ja kaminatesse pannakse, et tuld teha ja tuba soojendada.

Ma ei tea, kuidas see juhtus, igatahes ühel päeval sattus too puuhalg vana tisleri töökotta. Tisleri nimi oli Antonio, kuid kõik kutsusid teda meister Kirsiks, sest tema ninaots oli kogu aeg tumepunane ja läikiv nagu küps kirss.

Vaevalt oli meister Kirss halgu silmanud, kui ta meel väga rõõmsaks läks ning ta rahulolevalt käsi hõõrudes poolihääli pomises:

„See puutükk sattus siia just parajal ajal – teen temast kohe oma lauakesele uue jala.“

Mõeldud – tehtud; meister haaras terava kirve, et koor maha võtta ja puud tahuma hakata, ent kui ta esimese hoobi andmiseks hoogu võttis, jäi tema käsi korraga õhku seisma, sest ta kuulis üht imepeenikest häält härdasti paluvat:

„Ära löö mind nii kõvasti!“

Te võite endale ette kujutada, mis tunne nüüd vana head meister Kirssi valdas!

Ta piilus ehmunult ringi, et näha, kust see hääl võis tulla, kuid ei näinud mitte kedagi. Ta vaatas pingi alla – ei kedagi; vaatas kappi, mis alati kinni seisis, vaatas laaste ja saepuru täis korvi – ei kedagi; avas töökoja ukse ning heitis pilgu tänavale – ei kedagi. Mis see siis tähendab?

„Selge pilt,“ ütles meister ja kratsis naerdes parukat, „seda häält kujutasin ma lihtsalt ette. Hakkame aga jälle pihta.“

Ta võttis kirve uuesti kätte ning andis puutükile vägeva hoobi.

„Ai! Sa tegid mulle haiget!“ hüüdis seesama hääleke kaeblikult.

Nüüd jäi meister Kirss soolasambana seisma, silmad suure hirmu pärast pealuust välja kargamas, suu ammuli ja keel ripakil nagu mõnel purskkaevukoletisel.

Niipea kui ta kõnevõime tagasi sai, pomises ta ehmatusest kogeldes:

„Kust see hääl ometi tuli, mis ütles „ai“? ... Siin pole ju ainsatki hingelist. Või on too puutükk õppinud nutma ja kaebama nagu laps? Ei, seda ma ei usu. See on päris tavaline halg nagu kõik teisedki: kui ta tulle visata, saab parajasti pajatäie ube ära keeta ... Või siiski? Äkki on keegi ennast sinna ära peitnud? Seda halvem talle, kui seal tõesti keegi on. Kohe ma talle näitan!“

Niiviisi rääkides haaras meister kahe käega vaesest puuhalust kinni ja hakkas seda armutult vastu seina kolkima.

Seejärel jäi ta kuulutama, kas ei kosta kusagilt toda kaeblikku häälekest. Ta ootas kaks minutit – ei midagi, ootas viis minutit – ei midagi, ootas kümme minutit – ei midagi.

„Selge pilt,“ ütles meister oma parukat sasides ja püüdis mure- tult naerda, „seda häält, mis ütles „ai“, kujutasin ma lihtsalt ette. Hakkame aga jälle pihta.“

Tegelikult oli teda haaranud kole hirm ning enda julgustuseks proovis ta pisut ümiseda.

Vahepeal oli ta kirve kõrvale pannud ja hõövli kätte võtnud, et puutükki ilusasti siledaks lükata, ent kui ta parajasti hõövelda- misega ametis oli, kuulis ta tuttavat häälekest naerdes lausuvat:

„Jäta järele! Sa teed mulle kōdi!“

Seekord langes vaene meister Kirss kokku nagu välgust rabad. Kui ta silmad uuesti lahti lõi, leidis ta end põrandal istumas. Tal polnud enam omaenda nägugi peas, isegi tema igavesti tume-punane ninaots oli nüüd suurest hirmust sinilillaks värvunud.

PEATÜKK 2

Meister Kirss kingib puuhalu oma sõbrale Geppettole ja too teeb sellest imepärase nuku, mis oskab tantsida, vehelda ja kukerpalli lasta

Sel hetkel koputas keegi uksele.

„Tulge sisse,“ ütles tislter, kellel polnud jõudu ennast jalule ajada.

Töötuppa astus kõbus vanataat nimega Geppetto, keda ümbruskonna poisikesed tema maisipudru värvi paruka pärast Pudrupeaks hüüdsid, kui nad teda vihastada tahtsid.

Geppetto oli sellest ülimalt nõrdinud. Katsugu vaid keegi teda Pudrupeaks nimetada! Otsekohe läks ta marru ja ei suutnud end enam vaos hoida.

„Tere päevast, meister Antonio,“ ütles Geppetto. „Mis te seal pörandal teete?“

„Õpetan sipelgatele ükskordühte.“

„Tohoo tonti!“

„Mis teid minu juurde tõi, vader Geppetto?“

„Jalad. Teate, meister Antonio, tegelikult tahtsin teilt teenet paluda.“

„Siin ma olen, teie teenistuses,“ kostis tislend põlvili ajades.

„Täna hommikul turgatas mulle üks mõte pähe.“

„Eks laske kuulda.“

„Mõtlesin, et meisterdan endale ilusa puust nuku, niisuguse imepärase, mis oskaks tantsida, vehelda ja kukerpalli lasta. Selle nukuga läheksin ma siis laia ilma rändama, kusjuures tema aitaks mul tükikest leiba ja klaasikest veini teenida. Mis te sellest arvate?“

„Braavo, Pudrupea!“ hüüdis tuttav hääleke, mis tuli ei tea kust.

Kuuldes end Pudrupeaks hüütavat, läks Geppetto suurest vihast punaseks nagu piprakaun ning küsis tislendi poole pöördudes raevukalt:

„Miks te mind solvate?“

„Kes teid on solvanud?“

„Te ütlesite mulle Pudrupea!“

„See ei olnud mina!“

„Kas see olin teie arvates mina ise või? Ma ütlen, et see olite teie!“

„Ei!“

„Jaa!“

„Ei!“

„Jaa!“

Üha rohkem ägestudes läksid vanamehed sõnadelt tegudele üle, haarasid teineteisel tutist kinni, küünistasid, hammustasid ja klohmisid kõigest väest.

Kähmluse lõppedes leidis meister Antonio, et ta hoiab peos Geppetto kollast parukat, Geppetto omakorda märkas, et tal on hammaste vahel tislendi hallikarva parukas.

„Anna mu parukas tagasi,“ ütles meister Antonio.

„Sina anna minu oma, ja siis teeme rahu.“

Nad vahetasid parukad ära, surusid teineteisel kätt ning tõotasid kogu eluks headeks sõpradeks jääda.

„Noh, vader Geppetto,“ ütles tislter äsja sõlmitud rahu märgiks, „mida ma teie heaks võiksin teha?“

„Ma tahaksin oma nuku valmistamiseks natuke puud – kas annate mulle?“

Meister Antonio astus varmalt pingi juurde, et võtta sealt too puuhalg, mis teda nii hirmsasti oli ehmatanud. Ent kui ta seda parajasti sõbrale ulatas, kargas halg käte vahelt lahti ning virutas paar korda kõigest jõust vastu vaese Geppetto kondiseid sääri.

„Ai! Või niimoodi te oma asju kingitegi! Te löite mind peaaegu lombakaks!“

„Ma vannun teile, et see ei olnud mina!“

„Ah see olin siis mina ise või!“

„Süüdi on see puuhalg ...“

„Muidugi puuhalg, aga see olite teie, kes mulle sellega vastu jalgu virutas!“

„Mina ei ole teid löönud!“

„Valevorst!“

„Ärge solvake mind, Geppetto, muidu kutsun teid Pudrupeaks!“

„Eesel!“

„Pudrupea!“

„Hobueesel!“

„Pudrupea!“

„Ilge pärdik!“

„Pudrupea!“

Kui Geppetto kuulis end juba kolmandat korda Pudrupeaks hüütavat, läks tal silme ees mustaks, ta sööstis tiserile kallale, ning hakkaski jälle madin pihta.

Kakluse lõppedes oli meister Antoniol nina peal kaks kriimustust rohkem, Geppetto kuuel kaks nööpi vähem. Niiviisi arveid klaaritud, surusid vanamehed teineteisel kätt ja töötasid kogu eluks headeks sõpradeks jääda.

Siis võttis Geppetto oma vahva puuhalu, tänas meister Antoniot ning läks longates koju tagasi.

